

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA HOWARD

REEGLITE
KIUSTE

Linda Howard
Against the Rules
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 1983 by Linda Howington
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03271314
ISBN 978-9949-25-526-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Cathryn pani reisikoti väsinult jalgade juurde maha ja vaatas lennujaamas ringi, otsides tuttavat nägu, ükskõik missugust tuttavat nägu. Houstoni kontinentidevaheline lennujaam oli mälestuspäeva pikaks nädalavahetuseks puhkama sõitjatest tulvil ja olles ümberistumisele kiirustavatest inimestest edasi-tagasi tõugatud, astus naine kõige tihedamast tunglusest välja, lükates reisikotti jalaga edasi. Tema lend ei olnud varajane, miks siis keegi talle vastu ei tulnud? See oli tema esimene kodukülustus pea-aegu kolme aasta järel, Monica oleks ju ometi võinud...

„Cat.“

Pahane mõte ei jõudnudki lõpule, selle katkestasid kähe madal hääel Cathryni kõrvus ja kaks tugevat kätt, mis haarasid naise saledast pihast, pöörates ta ümber ja tõmmates sihvaka mehekeha vastu. Cathryn heitis ehmunud kiire pilgu saladuslikesse tumedatesse silmadesse, enne kui langevad laud ja pikad tumedad ripsmed neid varjasid, siis oli mees liiga lähedal ja kattis tema üllatusest paokil huuled oma kuuma suuga. Kaks sekundit, kolm... suudlus venis, muutus sügavamaks, mehe keel tungis sisse

meela valdajana. Hetk enne seda, kui Cathryn piisavalt toibus, et protesteerida, katkestas mees suudluse ja astus sammu tagasi.

„Sa ei tohtinud seda teha!“ nähvas naine, tema kahvatud põsed läksid punast kuumaks, kui ta märkas, et mitu inimest neid vaatas ja muigas.

Rule Jackson lükkas oma päevinäinud musta kaabu kuklasse ja uuris teda rahuliku lõbususega, samasuguse pilguga, millega oli teda vaadanud siis, kui Cathryn oli veel pikkade käte ja jalgadega kohmakas kaheteistaastane. „Ma arvasin, et me mõlemad naudime seda,“ venitas mees, kummardudes tema reisikotti võtma. „Kas see on kõik?“

„Ei,“ ütles Cathryn teda altkulmu vaadates.

„See on tähenduslik.“

Mees pööras ümber ja suundus pagasialasse ning Cathryn järgnes talle, keedes seesmiselt mehe käitumise pärast, kuid otsustades, et ei näita talle seda. Ta on nüüd kahekümne viie aastane, mitte seitsmeteistaastane hirmunud laps, ta *ei* lase mehel ennast heidutada. Ta on mehe töödandja. Mees on ainult rantšo töödejuhataja, mitte kõikvõimas saatan, nagu alaealise fantaasia oli teda kujutanud. Monica ja Ricky võivad veel tema mõju all olla, kuid Monica ei ole enam Cathryni eestkostja ega saa teda kuulekusele sundida. Cathryn mõtles halvasti varjatud raevuga, kas Monica oli meelega Rule'i talle vastu saatnud, teades, et ta vihkab meest.

Alateadlikult mehe sihvakat keha vaadates, kui too end välja sirutas ja Cathryni nimesildiga üksiku kohvri võttis, surus naine alla ülejäänud raevukad mõtted, mis

tema meeltes tulvasid. Rule'i nägemine mõjus talle alati nii, viis ta endast välja ja pani tegema asju, mida ta poleks kunagi teinud, välja arvatud ägedushoos. Ma vihkan teda, mõtles Cathryn, sosistades mõttes neid sõnu, kuid siiski liikus ta pilk üle mehe laiade õlgade ning allapoole mööda jalgu, mis olid pikad ja jõulised, nagu ta mäletas...

Mees tõi kohvri tema juurde ja üks sirge must kulm kerkis küsivalt. Olles tekitanud naises tunde, et too on talle rohkem kui ühe pagasiühikuga mõju avaldanud, uratas mees: „Sa ei kavatse kauaks jääda, ega?“

„Ei,“ vastas Cathryn, hoides hääle ühtlase ja ilmetuna. Ta polnud kunagi rantšosse kauaks jäänud, mitte pärast seda suve, mil ta oli seitsmeteistaastane.

„Oleks ehk aeg mõelda päriselt koju tagasipöördumisele,“ lausus mees.

„Mul pole selleks põhjust.“

Mehe tumedad silmad välgatasid kaabuserva alt Cathryni poole, kuid ta ei öelnud midagi, ja kui Rule pöördus ning hakkas endale inimeste vahelt teed tegema, järgnes Cathryn talle ega öelnud samuti midagi. Vahel mõtles naine, et tema ja Rule'i suhtlemine on võimatu, kuid teinekord tundus talle, et sõnad polegi vajalikud. Cathryn ei mõistnud meest, kuid tundis teda, tundis tema uhkust, tema karmust, tema neetult sünget meelelaadi, mis oma vaoshoitusest hoolimata polnud vähem hirmutav. Ta oli üles kasvanud teadmisega, et Rule Jackson on ohtlik mees, too oli tema kujunemisaastaid valitsenud.

Mees juhtis ta lennujaamahoonest välja, üle kõnnitee piirkonda, kus hoiti eralennukeid, mehe pikad jalad katsid vahemaa pingutuseta, kuid Cathryn ei olnud tema

kõnnakuga harjunud ja keeldus Rule'i järel sörkimast otsekuu koer paela otsas. Ta säilitas oma tempo, pidades meest silmas, viimaks peatus too sinivalge kahemootorilise Cessna kõrval, avades pagasiruumi ukse ja paigutades reisikotid sisse, seejärel kannatamatult ringi vaadates. „Kiirusta,“ hüüdis mees, nähes, et Cathryn on veel üsna kaugel.

Cathryn ignoreeris teda. Mees pani käed puusa ja ootas, saabastes jalad talle omases kõrgis asendis. Kui Cathryn tema juurde jõudis, ei öelnud Rule sõnagi, tõmbas lihtsalt ukse lahti ja pööras naise poole, haaras tal pihast ning tõstis pingutuseta lennukisse. Cathryn nihkus abipiloodi kohale ja Rule hiivas end piloodiistmele, sulges siis ukse ja viskas kaabu tagaistmele, tõmmates saledate sõrmedega läbi juuste, enne kui kuularite järele küünitas. Cathryn jälgis teda mittemidagiütleva ilmel, kuid ei suutnud tõrjuda mälestust nende tihedate tumedate juuste elujõulisusest, sellest, kuidas need tema sõrmede ümber kähardusid...

Mees vaatas tema poole ja tabas ta pilgu. Cathryn ei pööranud süüdlaslikult silmi ära, vaid vaatas talle otsa, teades, et tema näo rahulik tühjus ei reeda midagi.

„Kas sulle meeldib see, mida sa näed?“ õrritas mees kergelt, lastes kuularitel näpu otsas kõlkuda.

„Miks Monica sind saatis?“ küsis naine otse, ignoreerides mehe küsimust ja rünnates teda oma küsimusega.

„Monica ei saatnud mind. Sa oled unustanud, et *mina* juhin rantšot, mitte Monica.“ Mehe tumedate silmade pilk peatus naisel, oodates, et too ägestub ja hüüab, et hoopis tema on rantšo omanik, kuid Cathryn oli õppinud

oma mõtteid hästi varjama. Ta nägu jäi ilmetuks, pilk ei pöördunud kõrvale.

„Seda küll. Ma arvasin, et sa oled liiga hõivatud selleks, et mulle vastu tulla.“

„Ma tahtsin sinuga rääkida, enne kui sa rantšosse jõuad, see tundus täiuslik võimalus olevat.“

„Räägi siis.“

„Tõuseme kõigepealt õhku.“

Väikelennukiga sõitmine ei olnud Cathryni jaoks uudne. Ta oli sünnist saati harjunud lendama, sest lennukit peeti karjakasvatajale hädavajalikuks. Ta nõjatus istme seljatoele ja lõdvestas pinges lihaseid, mis olid pikal lennul Chicagost valusaks jäänud. Suured lennukid möirgasid maandudes ja õhku tõustes, kuid Rule oli häirimatu, rääkis lennujuhtimistorniga ja roolis vabale lennurajale. Mõne minuti pärast olid nad õhus ning pöörasid läände, Houston neist lõunas kevadsoojuses kumamas. Maapind nende all oli värskest rohust roheline ja Cathryn nautis seda vaadet. Iga kord, kui ta rantšot külastama tuli, pidi ta ennast pärast lahkuma sundima, sellest jäi mitmeks kuuks hinge valu, otsekui oleks temalt midagi elutähtsat ära rebitud. Ta armastas seda maad, armastas rantšot, kuid oli need aastad üle elanud ainult tänu endale ise peale sunnitud pagendusele.

„Räägi,“ lausus ta lühidalt, püüdes mälestusi tagasi hoida.

„Ma tahan, et sa seekord paigale jääks,“ ütles mees ja Cathryn tundis, otsekui oleks ta hoobi kõhtu saanud.

Jääks? Kas Rule ei tea kõigist inimestest kõige paremini, kui võimatu see on? Ta heitis mehele kiire kõrvalpilgu ja leidis tolle kortsus kulmul tähelepanelikult silma-

piiri vaatamas. Hetkeks viibis ta pilk mehe tugeval profiilil, siis pööras ta pea järsult otse.

„Sa ei kommenteeri?“ küsis mees.

„See on võimatu.“

„Kas ikka on? Sa isegi ei küsi, miks.“

„Kas vastus meeldiks mulle?“

„Ei.“ Mees kehtitas õlgu. „Aga see on miski, mida sa ei saa vältida.“

„Siis räägi mulle.“

„Ricky on jälle tagasi, ta joob palju, muutub ohjeldamatuks. Ta teeb metsikuid asju ja inimesed räägivad temast kuulujutte.“

„Ta on täiskasvanud naine. Mina ei saa teda ohjeldada,“ lausus Cathryn külmalt, kuigi mõte sellele, et Ricky Donahue nime porisse kisub, tekitas tas raevu.

„Ma arvan, et sina saad. Monica ei saa, aga me mõlemad teame, et Monical ei ole kuigi palju emainstinkti. Teisest küljest, oma viimasest sünnipäevast alates oled sina rantšo valdaja, mistõttu Ricky sõltub sinust.“ Mees pööras pead, naelutades naise oma tumedate silmade kotkapilguga istme külge. „Ma tean, et ta ei meeldi sulle, aga ta on sinu poolõde ja kasutab jälle Donahue nime.“

„Jälle?“ kähvas Cathryn. „Milleks peaks vaevuma pärast kaht lahutust nime muutma?“ Rule'il oli õigus: Ricky ei meeldinud talle, polnud kunagi meeldinud. Temast kaks aastat vanemal kasuõel oli Tasmaania kukkurkuradi temperament. Siis heitis ta mehele tõgava pilgu. „Sa ütlesid mulle, et *sina* juhivad rantšot.“

„Seda ma teen,“ ütles mees nii pehmelt, et Cathryni kuklakarvad püsti tõusid. „Aga see ei ole minu oma.“

Rantšo on sinu kodu, Cat. On aeg seda fakti tunnistades paigale jääda.“

„Ära pea mulle loengut, Rule Jackson. Minu kodu on nüüd Chicagos...“

„Su abikaasa on surnud,“ katkestas mees teda jõhkralt. „Seal pole sinu jaoks midagi ja sa tead seda. Mis sul seal on? Tühi korter ja tüütu töö?“

„Ma armastan oma tööd, peale selle, ma ei pea töötama.“

„Jah, sa pead, sest sa lähesid hulluks, kui istud tühjas korteris ja sul pole midagi teha. Su abikaasa jättis sulle pisut raha. See on viie aasta pärast otsas ja ma ei lase sul selle korteri pärast rantšot kurnata.“

„See on minu rantšo,“ osutas naine lühidalt.

„See oli ka sinu isa oma ja tema armastas seda. Sinu isa pärast ei lase ma sul seda maha jätta.“

Cathryn ajas lõua püsti, püüdes enesevalitsust säilitada. See oli löök allapoole vööd ja mees teadis seda. Rule vaatas jälle tema poole ja jätkas. „Olukord Rickyga läheb aina hullemaks. Ma ei suuda ühtaegu teda vaos hoida ja oma tööd teha. Ma vajan abi, Cat, ja sina oled selleks loogiline isik.“

„Ma ei saa jääda,“ lausus naine, kuid nüüd oli tema hääles ilmne ebakindlus. Ricky ei meeldinud talle, kuid teisest küljest, ta ei vihanud teda. Ricky oli häda ja viletsus, kuid nende nooruses oli olnud aegu, mil nad itsitasid koos just nagu teismelised ikka. Ja nagu Rule oli osutanud, kasutas Ricky Donahue nime, olles selle endale võtnud, kui Cathryni isa Monicaga abiellus, kuigi seda nimevahetust ei seadustatud kunagi.